

mých jakéhokoli druhu (platy služební, mzdy týdenní, denní atd.) může být exekucí zabavena«.... atd. Tu se užívá výrazu »služební platy« nejprve ve smyslu širším, jenž zahrnuje i mzdu a všechny jiné služební požitky, a potom ve smyslu užším. Německý úřední překlad zákona toho zní proto správně: »Von den Dienstbezügen welcher Art immer (Dienstgehälter, Wochen-Taglohn usw.)« atd. a užívá výrazu »Bezüge« i v §§ 2, 3 a 4. Rovněž tak úřední formulář čis. 295 má v českém textu »služební platy«, v německém však »Dienstbezüge«. Nepochybil tedy navrhovatel, žádav o zabavení dlužnickových »Bezüge«, zvláště ano z obsahu celého návrhu, v němž se žádá zabavení jen jedné třetiny povinné straně v jejím postavení jako zástupce firmy Ch., příslušejících platů (Bezüge) s výhradou, že dlužníku musí zůstatí volných 6.000 Kč ročně, jasně plyne, že mu jde o zabavení »služebních platů« dlužnickových podle § 1 cit. zák. ze dne 15. dubna 1920, čis. 314 sb. z. a n. Z tohoto obsahu návrhu také vyplývá, že jest udán i právní důvod zabavovaných platů, že jsou to platy služební, jak je myslí cit. § 1. Nemá tedy rekursní soud ani v tom pravdu, když postrádá udání právního důvodu. Tomu neodporuje zdejší rozhodnutí čis. 7378 a 5335, neboť čis. 7378 jednalo o případu, kde navrhovatel žádal zabavení »všech příjmů a provisí«, jež »dlužník« má u firmy X., aniž udán jeho poměr k firmě, a odvolalo se na rozhodnutí čis. 5335, kde zněl návrh na zabavení »důchodů«, které má dlužník jako účetní plynárny X. a kde rekursní soud omezil povolení exekuce na $\frac{1}{3}$ »služebních platů«, protože § 1 cit. zák. mluví výslovně o služebních platech, nikoliv o důvodech, neboť pak prý by pod to spadaly i příjmy, jež jsou podle § 3 z exekuce vyloučeny, a nejvyšší soud toto povolení exekuce na služební platy (německy tedy Dienstbezüge) potvrdil, a tohoto rozhodnutí měl se rekursní soud držeti. Nicméně se podotýká, že český překlad § 299 ex. ř. (Kompas) překládá výraz »Bezüge« slovem »důchody«. Rozhodnutí R I 398/30 pozastavovalo se zvláště nad tím, že se tam uváděl dlužník jako »cestující na provisi«, což by prý vzbuzovalo pochybnosti, avšak v souzeném případě není v návrhu o provisi řeči. (Srov. ostatně § 4 zák. 314/20). Soud první stolice povolil tedy správně exekuci podle vzorce čis. 295 »zabavením třetiny služebních platů« (Pfändung eines Drittels der..... Dienstbezüge), oč vymáhající strana, jak ze shora uvedeného obsahu jejího návrhu plyne, žádala.

Čís. 11037.

Nedostavil-li se k roku před okresním soudem po prvním roku ve smyslu § 239 c. ř. s. žalobce, žalovaný pak v ústním přednesu popřel žalobní údaje, navrhl zamítnutí žaloby a vydání rozsudku pro žalobcovo zmeškání, musel soud vydati rozsudek pro zmeškání podle § 396 c. ř. s. K obsahu přípravných spisů mezi stranami vyměněných, ale ústně nepřednesených nesměl přihlížeti.

(Rozh. ze dne 1. října 1931, R I 563/31.)

Šlo o žalobu zadanou na okresním soudě. K roku nařízenému po prvním roku (§ 239 c. ř. s.) k ústnímu líčení, se žalobce nedostavil. Žalovaný popřel údaje žaloby, načež s o u d p r v é s t o l i c e žalobu rozsudkem pro zmeškání zamítl. O d v o l a c í s o u d zamítl usnesením žalobcovo odvolání. D ů v o d y: Odvolatel spatřuje nesprávný postup prvního soudu v tom, že vůbec nepřihlížel k přípravným spisům stran, ačkoli jejich výměnu při prvním roku dne 22. listopadu 1930 nařídil, a přes to při prvním ústním jednání dne 14. ledna 1931, k němuž se žalobce nedostavil, vynesl rozsudek pro jeho zmeškání podle §§ 396, 442 první odstavec c. ř. s., ačkoli mohl by vynést jen rozsudek pro zmeškání podle §§ 399, 442 druhý odstavec c. ř. s. Po přípravných podáních jest i v jednání před okresními soudy též stav jako před soudy sborovými po žalobní odpovědi a proto soud musí přihlížeti k dřívějším prohlášením a k podáním obmeškalé strany, musí učiniti průvodní usnesení, provést důkazy a rozhodnouti konečným rozsudkem. Rozdíl od rozsudku podle § 399 c. ř. s. jest jen v tom, že první soud nemusí přihlížeti k pozdějším tvrzením obmeškalé strany. Přednes dostavivší se žalované strany byl v rozporu s tím, co uvedla ve svých přípravných podáních, v nichž některé zažalované účty uznala, avšak při ústním jednání celý žalobní nárok popřela. Soud první však k přípravným podáním stran nepřihlížel a důkazy tam nabízené neprovedl, takže řízení bylo neúplné a vadné a proto zmatečné podle § 477 čís. 4 c. ř. s., výsledky řízení průvodního nebyly správně hodnoceny a proto i věc po stránce právní nebyla správně posouzena. Jak již shora dovozeno, jde jen o zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s. Třeba si nejprve uvědomiti povahu přípravných spisů. Účelem přípravných spisů jest připravití ústní jednání a může proto při rozhodování na ně býti vzat zřetel jen, stal-li se jejich obsah součástí ústního jednání, a mohou přijíti v úvahu jen jako náhražka protokolu. Před soudem procesním podle § 176 c. ř. s. strany jednají ústně a podle § 414 c. ř. s. jest vynést rozsudek na základě ústního jednání. Jest proto třeba, by přípravná podání byla stranami přednesena. Přípravná podání nemohou před okresními soudy nahraditi žalobní odpověď, která jest před soudy sborovými povinnou (§ 243 c. ř. s.). Soudem okresním však uložena býti nemůže (§ 440 druhý odstavec c. ř. s.). Na tom nic nebylo změněno ani článkem III. čís. 4 zákona ze dne 8. července 1930, čís. 130 sb. z. a n., v němž se jen praví, že přípravná podání, jde-li o přednesení značného rozsahu, může soud okresní stranám naříditi. Nemůže proto soud procesní, vynášeje rozsudek pro zmeškání, přihlížeti k přípravným podáním, nebyla-li přednesena. Předpis § 399 c. ř. s. má na mysli, mluvě o přípravných podáních, jen žalobní odpověď. Ana žalovaná strana v přípravných podáních částečně žalobní nárok uznala, při roku je však nepřednesla a opětně tvrzení žaloby i žalobní nárok popřela, nemohl soud k podáním těm přihlížeti (§ 210 c. ř. s.) a rozhodným bylo proň jen to, co bylo ústně předneseno (§§ 176, 414 c. ř. s.) srovnej rozhodnutí čís. 8977 sb. n. s. Právem proto soud první vynesl k návrhu strany žalované rozsudek pro zmeškání.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

V souzeném případě jest především míti na zřeteli, že rok před okresním soudem ze dne 22. listopadu 1930 byl prvním rokem ve smyslu § 239 c. ř. s. Podle protokolu o tomto roku, proti němuž nebyly vzneseny námitky a jenž proto ve smyslu § 215 c. ř. s. tvoří plný důkaz o tom, co se při tomto roku stalo, nepřednesl žalobce žalobu a žalovaný obsah její nepopřel, což odpovídá též ustanovení o předmětu jednání při prvním roku (§ 239 poslední odstavec c. ř. s.). K následujícímu roku ze dne 10. ledna 1931 určenému k ústnímu jednání nedostavil se za žalující stranu nikdo. Zástupce žalovaných, při tomto roku přítomný, ve svém ústním přednesu popřel údaje žalobní, navrhl zamítnutí žaloby a vydání rozsudku pro žalobcovo zmeškání. Za tohoto stavu věci musel soudce prvé stolice jen na základě tohoto ústního přednesu právního zástupce žalovaných vydati rozsudek pro zmeškání ve smyslu § 396 c. ř. s., poněvadž k obsahu přípravných spisů mezi stranami vyměněných, ale ústně nepřednesených, nesměl přihlížeti, jak již soud odvolací v napadeném usnesení správně uvedl a odůvodnil. Tím padají vývody žalobcova rekursu, spočívající na předpokladu, že již při roku dne 22. listopadu 1930 byla před soudem žaloba ústně přednesena a že soudce, vynášející rozsudek pro zmeškání, měl přihlížeti k obsahu přípravných spisů stranami vyměněných a ve spisech jsoucích a že o skutkových okolnostech v nich tvrzených měl provéstí nabízené tam důkazy, any tyto přípravné spisy ústně před soudem nebyly předneseny. Popření veškerých údajů žalobních zástupcem žalovaných při roku dne 10. ledna 1931, ustanoveném k ústnímu jednání, nebylo za tohoto stavu věci novým přednesem žalovaných o skutkových okolnostech a k postupu ve smyslu § 442 druhý odstavec c. ř. s. nebylo proto důvodu. Nemohl proto býti ustanoven ani nový rok k jednání o novém přednesu žalovaných. Nepochybil proto soudce prvé stolice, vydav proti žalobci ve smyslu návrhu zástupce žalovaných před soudem ústně předneseného rozsudek pro zmeškání proti žalobci ve smyslu § 396 c. ř. s.

Čís. 11038.

Byl-li s nemanželským otcem ujednán smír o složení odbytného »na místo rozsudků«, jimiž byl ve sporu o uznání otcovství a o placení výživného nemanželský otec odsouzen i k náhradě značných procesních útrat, ke kterýmžto útratám však nebylo při ujednání smíru přihlíženo a ohledně nichž nebylo ve smíru nic ustanoveno, nemělo se schválení smíru státi bez slyšení zástupce chudé (žalující) strany a bez náležitého ujasnění všech otázek sem spadajících u všech účastníků. Nebylo-li toho šetřeno, jest proti usnesení schvalujícímu smír oprávněn k rekursu i zástupce chudé strany, k jehož (dovolacímu) rekursu jest schvalovací doložku zrušiti.